

πινής ψυχής, δέν άργησε νά μαντεύσει τήν πραγματική άφορμή του μαρσαμού τής κοπέλλας...

Η Χριστίνα του έξομολογήθηκε όλη τήν αλήθεια; Στο έρώτημα αυτό κανείς δέν μπορεί νά δώσει μιά απάντηση. Το γεγονός μονάχα είνε, ότι ο άββάς Ζουμπέρ κατόρθωσε νά κατακτήσει τήν έμπιστοσύνη της, νά τήν καθουσίχσει, νά θεραπεύσει τή νόσο τής ψυχής της και νά τήν κάνει νά ξαναγαπήσει τή ζωή. Και ή δεσποινίς ντε Φονταν έξαναγύρισε στον κόσμο. Και γνώρισε πολλές κοσμικές έπιτυχίες, γιατί ήταν όμολογούμενης ώρας. Μεταξύ όλων των θαυμαστών που τή ακολουθούσανε παντού σαν σκιά της, ήταν και ο πρεσβευτής τής Περαίας, ο όποιος, μάλα, τήν ζήτησε σέ γάμο. Μά ή Χριστίνα άρνήθηκε τήν πρόταση του, όπως άρνήθηκε και όλες τις άλλες προτάσεις που τή έκαναν...

Είχε χάρισει τήν καρδιά της για πάντα στον ώραίο τούτο— και δέν ήθελε νά τήν πάρη πίσω.

—Μιά φορά μονάχα άγαπά κανείς στή ζωή του, συνήθιζε νά λέη, με μελαγχολικό χαμόγελο, όταν τήν ρωτούσανε γιατί δέν ήθελε νά παντρευτεί.

Και όταν τής ζητούσανε περισσότερες εξηγήσεις, κουνούσε τό κεφάλι της, με ύφος που έδειχνε ότι δέν ήθελε, δέν μπορούσε νά πη τίποτα περισσότερο...

***

Μιά μέρα, μαθεύτηκε πως ο τούτος 'Αλέξανδρος Α' πέθανε κατά τόπο μυστηριώδη.

Η Παρισινή κοινωνία συνεζήτησε επί αρκετό καιρό τόν έσαφικό θάνατο του Ρώσου αυτοκράτορος κ' ύστερα θρήκε άλλα θέματα συνομιλίας.

Κανείς, όμως, κανείς δέν πρόσεξε μιά περίεργη λεπτομέρεια: Μόλις έγινε γνωστό, ότι πέθανε ο τούτος, ή δεσποινίς ντε Φονταν έξαφανίστηκε από τά σαλόνα και τις κοσμικές συγκεντρώσεις!...

Από κείνη τή μέρα, δέν έμφανίστηκε πια ούτε σέ χορούς, ούτε σέ γιορτές! Πέταξε από πάνω της και περίπτο στολίδι, ντύθηκε στά παύρα και άπτοούρηκε σ' ένα έξοχικό σπιτάκι, έξω από τό Παρίσι, θάβοντας τά νειάτα της μέσα σ' ένα περιβάλλον άσπιδρας μονώσεως... Όλοι τή θεωρούσαν τρελή! Κανείς δέν μπόρεσε νά καταλάβη ότι ή Χριστίνα άπόφασισε νά περάσει τήν ύπολοιπη ζωή της σαν άσκήτρια, επειδή πέθανε ο 'Αλέξανδρος, ο άνδρας που αγάπησε με αγάπη ιδανική, μιά πιστή εως θανάτου!...

Ός τήν τελευταία τής στιγμή, —πέθανε σέ ηλικία 82 χρόνων, —ή Χριστίνα ντε Φονταν δέν έπαψε νά λατρεύη τήν μνήμη του άνδρος, που τόν αγάπησε όταν ήταν παιδούλα δεκαπέντε χρόνων!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΕΣ

Η ΕΥΥΠΝΑΔΑ ΕΝΟΣ ΠΑΠΑ

Σ' ενός παπά τό σπίτι μπηκε τή νύχτα κάποιος κλέφτης και τούκλεψε όλα τά άσημικά. Τό πρωί ο παπάς ανέκάλυψε τήν κλοπή, μά δέν είπε τίποτε σέ κανένα, ούτε και στήν Άστυνομία άκόμη.

Βγαίνοντας σέ λίγο άπ' τό σπίτι και πηγαίνοντας για τήν εκκλησία, άναμώθηκε στο δρόμο μ' έναν γείτονα του.

—Αιδεομιάτε, λυπούμαι γι' αυτό που σάς συνέβη! του είπε με ύποκριτική θλίψη. Έλπιζω όμως γρήγορα νά πιασθ' ο άχρηστός αυτός!

—Μά πιάσθηκε, φίλε μου, κιόλας! πετάχθηκε κι' είπε χαρούμενος ο παπάς Έγώ δέν είπα τίποτε σέ κανένα!... Πώς ξέρετε έσύ τι μου συνέβη;

—Σκυφτός και ντροπισμένος τότε ο κλέφτης, ζήτησε συχώρησι κι' έπέστρεψε τά κλεμμένα!

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΥΕ ΚΙ' Ο ΧΩΡΙΚΟΣ

“Ενας φτωχός χωρικός, θέλοντας νά δη τόν περίφημο για τήν φιλομάθεια του επίσκοπο Χυέ, ζήτησε επανειλημμένως άκρόσσι άπ' αυτόν. Δυστυχώς όμως ο περιεωράτος «ήταν τόσο άπηροχολημένος στις σπουδές του», ώστε διαρκώς διαχνόταν άπ' τούς κληρικούς τής επισκοπής ο άμοιρος χωρικός.

Και μιά ήμέρα, άγανακτισμένος πια, φώνησε θρονεράτα κάτω άπ' τό άνοιχτό παράθυρο του περιεωράτου:

—Γιά τό Θεό, δέσποτά μου, δέν τελειώνετε πρώτα τις σπουδές σας κι' έπειτα νά μάς κοπιάσετε έδω;

Ο περιεωράτος τό άκούσε, ζήτησε εξηγήσεις, και καλώντας τόν φτωχό χωρικό, του τελείωσε άμέσως τήν ύπόθεσί του!

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ Ι. ΠΟΛΕΜΗ

ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ

Στήν κόλασι που θράνονε καζάνια με κατράμι,
“Αν θα μάς θάλωνα μαζί, δέν τά φοβάμαι δράμι.
Μαζύ δέν κολαστήκαμε, μαζύ άς τά τραβούμε!
Με τούς διαβόλους θά γλειτώ, με σένα θά φιλιούμαι!

ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΤΗΡΙ ΣΟΥ

Στή γειτονιά σου τό γιατρό, μόνο για σέ θά κάνω.
Νά πής πως είσαι άρρωστη, για νάρθω νά σε γειανώ.
Και τότε πλεία στού κόρφου σου τά κρίνα θ' άκούμπήσω,
Τόν πόνο πούχεις στήν καρδιά γλυκά νά ναουριώσω!...

Ο ΕΡΩΤΑΣ

“Ολ' οί άρχαίοι μας θεοί σκεπάσθηκαν με χώμα,
Μόνον ο Έρωσ έμεινε θαυματουργών άκίμα.

Σ' ΑΣΠΡΟΝΤΥΜΕΝΗ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

Θαρρεί πως γίνετ' ώμορφη με τ' άσπρο της φουστάνι,
Κ' είνε σαν άσπρο γάναμα άπάνω σέ τριάνι,
Σάν μέσ' στο γιόνι κόρακας πούχει στερα μεγάλα,
Σάν μυίγα όταν κολυμπά πεσιμένη μέσ' τό γάλα.

ΣΤΑ ΓΟΒΑΚΙΑ ΣΟΥ

Τό παχύ σου ποδαράκι, μιά χαρά γλυκοφουχτιάζου,
Τήν άφάρτη σου χαμπήτσα νά τή δείχνης σέ θρησόν,
Σκανδαλιάρικα άφίνουν 'Α! οί νειοί νά σε θαυμάζουν,
Στις τρέλλες σου συνεντεύξεις, σαν θουβά σ' άκολουθούν.

ΤΙ ΜΟΥ ΚΑΝΕΙ

“Οτι μου δίνει μιά στιγμή τήν άλλη μου τό παίρνει
Στόν “Αδη και στόν ουρανό άνάστα με φέρνει,
Πεισμών για τά τέτοια της,—μιά διόλου δέν φροντίζει
Γελά—μ' αυτό τό γέλιο τής βασιλεία μου χαρίζει.

ΑΝΑΘΕΜΑ

“Ημουν πουλάκι ξέννοιστο, μ' έλευθερη καρδιά,
μιά έφανω μιά θραδέα,
έπέρασες στο πλάι μου, σ' έκούτασα κι' άπόρησα...
“Ανάθεμα τήν ώρα που σ' έγνωρίσα!
Μου φάνηκες σαν όνειρο που φέρν' ή χαραυγή,
σαν άγγελος στή γή.
Τό χώμα έκει που πάτησες γονάτια κ' έφίλησα...
“Ανάθεμα τήν ώρα που σου μίλησα!
Και σ' έκανα βασιλίσσα, σουλτάνα Εσκούστη,
κι' ή αγάπη μου ή πιστή
έγίνηκε ή δουλεύτρια σου, ή σκλάβια σου ή άράπια...
“Ανάθεμα τήν ώρα που σ' αγάπησα!
Με χιλια δυό καμώματα μου πήρες τό μυαλό,
που νά μη δής καλό!
Σάν Παναγιά σ' έλάτρευα κι' όμως έσύ μ' άρνήθηκες...
“Ανάθεμα τήν ώρα που γεννήθηκες!

ΠΟΤΕ

Μεσάνυχτα έκαθόμαστε στις ροδιάνες του 'Απρίλη,
τ' ή κροσέρα τριαντάφυλλα—της “Ανοιξης τά χείλη—
εδάνεϊζαν άρώματα και σ' όθινο ροσάρι...
ποτέ δέν είχε ή “Ανοιξη τόση ώμορφία και χαρί.
“Απ' τ' ουρανού τ' άτέλειοτα και φωτερά παλάτια
τ' άστέρια μάς έκούταζαν με διαμαντένια μάτια
και τήν άθώια αγάπη μας έξήλειναν κ' έκείνα...
Ποτέ τ' άστέρια τ' ουρανού δέν είχαν τέτοια άχτίνα!
Κρυφά κελάδημα ήθρονού μάς έφερνε τ' άγέρι
και τό νερό άναστένανε και εξαυρνούσε ή φτέρη
κι' από χαρά άσπρήγισζαν λουλούδια, φύλλα, κλώνοι...
Ποτέ δέν έκελάδησε τόσο γλυκά τ' άφρόνι!
“Εώπαινες κ' έσώπαινα—μά μέσα στα όνειρα μας
τόσ' ήταν ή αγάπη μας, τόσ' ήταν ή χαρά μας,
που άν ήθελεν ή μοίρα μας τό ήμμα μας νά κόψη,
ποτέ δέν θάχε ο θάνατος τόσο γλυκειά τήν όψη.

Ο ΟΡΚΟΣ ΜΟΥ

“Ωρκίστηκες κι' έσέκωσα τόν ουρανό τά χέρια,
Και είπα μέσ' στον όρκο μου: “Αν αγάπησω κ' άν ποιά,
Φωτιά νά πέσ' άπότοραγη άπ' τό ούσανού τ' άστέρια
Και νά με κάμη ζωντάνο.
Μά όταν είδ' αγάμη μου τά μαγκία σου κάλλη
Και άθλα μ' έκούταρες μ' όλόθερμη ματιά,
“Εξέχασα τόν όρκο μου, αγάπησα και πάλι,
Μά... όμως μ' έκαμε ή φωτιά.
“Απ' τ' άστρα τά ματάκια σου, όγνηκε ή ματιά έκείνη
Και στήν καρδιά μου άναψε κι' έκει ποτέ δέν σβύνει.